

Predikan i Kyrkhults kyrka 2010 av Tobias Bäckström

16 sönd. efter tref.

”Döden och livet”

1 Kung 17:17-24

Upp 2:8-11

Luk 7:11-17

Den här dagen blev verkligen kontrasternas dag för kvinna som bodde i Nain. Sällan har väl en händelse fått en sådan dramatisk förändring. Dagen började i svartaste sorg. Hon var änka, hon hade alltså redan förlorat sin man. Och nu hade hennes ende son också lämnat henne. Sorgen och smärtan hade drabbat henne slag i slag. Och i en tid när barnen, särskilt sönerna var den enda trygga försörjningen inför ålderdomen, vad skulle hon leva av? I en tid utan pensionssystem, hur skulle hon klara sig?

Där hon gick bredvid båren måste hon ha tänkt att det inte bara var sin sons grav hon var på väg till. Det kunde lika gärna vara hennes egen. Hennes liv var i princip över, och Gud måste ha upplevts väldigt frånvarande. Var fanns Gud i mitt i allt detta? En fråga som inte bara kvinnan utan även folket som följde med henne måste ha tänkt.

För det står att en stor skara människor följde med henne. Det här var en uppmärksammas händelse i Nain, att en människa drabbats av så mycket sorg och lidande, och vars hela framtid nu stod på spel var ovanligt, även då. Folk ville visa henne sitt stöd. Där kom begravningsföljet ut ur stadporten på väg mot begravningsplatsen utanför staden. Dödens följe.

Men så möter de ett annat följe, som är på väg in i staden. Det är Jesus och hans lärjungar och även här är det mycket folk som följer med. De hade lämnat Kafarnaum där Jesus precis hade botat en officers tjänare. Dödens följe möter Livets följe.

När Jesus fick syn på kvinnan så fyllde han av medlidande med henne. En självklarhet kan man tycka. Hela staden var väl fylld av medlidande med änka. Det var ju därför som så många hade slutit upp i begravningsföljet.

Men Jesus medlidande är av annan art än den vi kan känna. Folket kunde vara närvarande, de kunde gråta med henne och visa sitt deltagande. Precis som vi gör när vi känner någon som förlorat en nära anhörig. Och det är inte oviktigt, tvärtom, vi behöver vara närvarande vid sådana tillfällen och visa vårt medlidande.

Men vår empati är begränsad. Vi kan stå vid någons sida, finnas till hands men vi kan inte ändra på det som har skett. Jesus medlidande är full av gudomlig kraft. Hans empati är verkningsfull. När Jesus känner medlidande med änkan så finns det en direkt koppling till hans lidande på korset. Där han tog på sig all ondska, all världens smärta och sorg. Det som kvinnan känner har han redan känt. När vi drabbas av sorg och olyckor så har han redan varit där.

Så möts de då, dödens och livets följe. Och Jesus säger till kvinnan: ”Gråt inte”. Vi kan också säga: ”gråt inte” till en sörjande, men vi kan inte ta bort själva orsaken till tårarna. När Jesus

säger det så får det en helt annan innebörd. Det är inte fråga om ett tafatt försök att trösta, även om det kanske uppfattades så. Kanske en del tyckte det var rent av cyniskt. Om någon hade anledning att gråta så var det väl den här kvinnan.

Men Jesus vill förbereda henne inför det som snart ska ske. När han säger ”gråt inte” så betyder det: ”Jag ska ta bort orsaken till dina tårar. Nu behöver du inte gråta längre.” När Jesus säger det så är det inte tomma ord.

I Upp 21:4 så står det: ”han skall torka alla tårar från deras ögon. Döden skall inte finnas mer och ingen sorg och ingen klagan”. Det går en röd tråd från Jesus ord ”gråt inte”, till Uppenbarelsebokens vision om en framtid utan tårar. Den här gången var det en person vars totala nattsvarta sorg, byttes i jublande glädje. Men det var bara början och den fulla innebörden i Uppenbarelsebokens vision har vi ännu inte sett.

Sorgen ser alltid bakåt, sorgen ser det onda som hänt och påminner oss om detta. Jesus vill hjälpa kvinnan att se framåt, se det som snart ska hända. Därför säger han: ”Gråt inte”. Sen går han fram och rör vid båren. Det uppfattades säkert som framfusigt och respektlöst. Men bärarna stannar upp. Jesus stoppar dödens följe. Livet stod ansikte mot ansikte med döden. När Gud upplevdes som mest frånvarande så var han plötsligt där. Fast det förstod de inte från början. De såg bara en ovanligt framfusig främling som inte respektfullt ställde sig vid sidan vägen utan armbågade sig fram och rör vid båren.

Och nu bevisar Jesus hur verkningsfullt hans ord är: ”Unge man jag säger dig: Stig upp”. Om folk först blev förargade så byttes detta mot häpnad, när han satte sig upp. För änka blev detta en total vändning. Tillsammans med dödens följe, på väg mot graven så blev de hejdade av livet självt. Jesus gav hennes son och även henne själv livet tillbaks. Hon kunde vända om, återigen gå in i staden, och denna gång i följe med livet.

Guds ord är levande och verksamt. Därför kan berättelsen om änkans son i Nain hjälpa även oss. För vad gör vi med alla andra änkor som inte får sina söner tillbaka? Inte bara de som drabbas av sorg idag, utan redan på Jesus tid. Änkan i Nain kan inte varit den enda. Varför uppväcker inte Jesus dem?

Då måste vi ju börja med att konstatera att inte heller den här pojken blev slutgiltigt helad. Han lever ju inte idag. Men Gud har för avsikt att hjälpa alla, att återställa allt. Döden besegrades denna dag utanför Nain. Änkan fick tillbaka sin son. För oss andra blir denna händelse ett tecken. Det blir en startpunkt på Jesus befrielseverk, där målet är att döden slutgiltigt ska besegras.

När det var som mörkast utanför Nain så var Gud plötsligt närvarande. ”Gud har besökt sitt folk” var det evangelium som spred sig ut i hela Judeen. ”Gud har besökt sitt folk” berättade man för alla som ville lyssna.

Evangeliet har fortsatt att sprida sig och berättats för alla folk. Guds ord är levande och verksamt även idag. Gud fortsätter att besöka sitt folk, ofta oväntat, där vi minst anar det. Idag besöker han oss genom brödet och vinet som vi ska bära fram till altaret. Där får vi ta emot livets bröd, livet självt.